HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

המצניע פרק עשירי שבת צא.

מסורת הש"ס

עין משפט נר מצוה

מתקיף לה רב יצחק. פירש נקוונטרס לפריך מתניי[א] ונקשה לתלמי נטר ליה עד הכא [ב]ותומר הכא פור"ת כגון דאיכא מי שהוא מגרוגרת ולעולם לתלמי דלדבר יהודה מצוה פריך וה"פ [ג]כיון דתלמי דמוקי רבינו שמואל דלדבר יהודה מצוה פריך והכי קאמר כיון דתלמי דמוקי לה כר' יצחק דאמר מגרוגרת ולעולם אלא דרבי יהודה הוא דאמר מאי כל שהוא כזית דחשיב בעלמא אבל מ' כר"ן. ד. שאין מחשבתו מבטלת מה שהוא ראוי לכל בני אדם. רמב"ן. ה. פשיטא ליה. תוס' הרא"ש. ו. ועולם היה בו שיעור זריעה שהיה יכול להתחייב מתחילה ועד סוף השיעור זה לזריעה. ריטב"א. ז. מן התורה. תוס' פסחים נג: ד"ה לימעט. ח. דהרבה דברים מדרבנן נסיב להו בתורת כהנים מקרא. תוס' הרא"ש. ט. אוכל הנאכל בבת אחת. תוס' פסחים נג: ד"ה לימעט. י. מיד הו"ל כמונח. רשב"ם. יא. דנח ממש על פחות מכביצה. ריטב"א.

מהו דתימא. כיון דשכח בשעת הוצאה אלמא היה זכור בהצנעתו: **בטלה לו מחשבתו.** ואין כאן לא הצניעות מחשבת הצנעה ולא מחשבת הוצאה: **קמ"ל.** דכל הטעמא סתם על דעת הרשות שעמה ובמציומית קמ"ל: **כל שהוא חזן.** ופחות משניה רבי מאיר: **לאפוקי מגרוגרת.** דשמא אוכלין: **אלא מעתה.** דתנן בפרק בתרא דמגילה (דף כו.) כל הראוי לאכילה בשעת הדחק נקרא מוכן לכל דבר חוץ מן הבזיונות ומן הקדשים ומן התרומה ומן הכלאים ומן הנבלות ומן הטומאות ומן הפסולין ומן הגזל ומן המעושר שלא מן המתוקן ומן הכלי שמלאכתו לאיסור ומן הכלי שנשתמש בו לדבר האסור ומן הכלי שנשתמש בו לדבר הרשות ומן הכלי שנשתמש בו לדבר מצוה